

Proletari din toate țările, uniți-vă!

România liberă

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Anul XXV — nr. 7177

Joi 16 noiembrie 1967

4 pagini 30 bani

CONTROLUL — PARTE INTEGRANTĂ A GESTIUNII ECONOMICE PROPRII

DEZBATEREA
DOCUMENTELOR
PLENAREI
C.C. AL P.C.R.

Organele de control financiar intern, care dețin ponderea în cadrul aparatului cu atribuții de control, au sarcina de a contribui la prevenirea, descoperirea și lichidarea fenomenelor generatoare de pagube. Neajunsurile în activitatea acestui aparat, după părerea mea, își au izvorul și în modul în care este subordonat.

Subordonarea controlului financiar intern exclusiv conducătorilor unităților în care funcționează, nu-i permite să-și manifeste pe deplin independența în dezbaterile lipsurilor existente și să stabilească în toate cazurile, cu fermitate, răspunderea în sarcina celor vinovați de abateri. Pe de altă parte, deși controlul este un instru-

ment inseparabil al muncii de conducere, pentru prevenirea, identificarea și lichidarea deficiențelor, multe conducători de întreprinderi, mai ales acolo unde există un număr redus de organe de control, îl consideră ca un organ cu sarcini minore.

Organizarea controlului financiar intern, mai ales la ministere, centrale industriale și pe lângă Consiliile județene, excluderea unei influențe directe din partea Ministerului Finanelor asupra muncii acestui aparat, consider că ar asigura întărirea exigenței în efectuarea controlului și tragerea la răspundere a celor vinovați de abaterile constatate.

În condițiile aplicării efective a principiilor gestiunii economice proprii în toate unitățile, întărirea controlului acestora, necesitate cerută de viață și prevăzută de Proiectul de Directive, devine o sarcină de prim ordin pentru aparatul de control financiar. În legătură cu aceasta, se ridică însă o problemă deosebit de importantă și anume definirea conținutului gestiunii economice proprii.

În practica de până acum, aceste noțiuni i s-a dat un conținut îngust, prin gestiuni înțelegându-se, de regulă, lucrurile de primă, păstrare și manipulare a valorilor materiale și bănești, respectiv magazine, depozite, casieria etc.

Din această cauză, sarcina principală a controlului financiar intern, de a verifica cel puțin o dată pe an gestiunile întreprinderilor, a fost în general limitată la inventarierea de control. Descoperirea la timp a pagubelor provocate din neglijență și mai ales prin delapidări, falsuri și alte fapte de asemenea natură, este desigur o sarcină de bază a controlului, dar nu deosebit de importantă. Organele financiare și bancare, așa cum se arată în Proiectul de Directive, trebuie să exercite un

Dar cîte altele nu înseamnă...

Cred că nu mă înșel afirmând că niciodată nu a existat o mai deplină concordanță între fondul de viață — interese, idei, sentimente, tradiții, intenții și perspective — al unui popor și politica internă și externă a conducerii sale de stat și de partid, ca în momentul de față, la noi, în România socialistă.

Dezbaterea asupra politicii externe, ample și competente care s-au desfășurat în sesiunea din iulie a Marii Adunări Naționale, plecând toate de la expunerea strălucită a secretarului general al C.C. al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu, precum și toate evenimentele care au avut loc de atunci încolo pe plan mondial, au subliniat, mereu justitatea politicii externe a partidului nostru, a statului nostru, a poporului nostru. Așadar, cu cît trece timpul cu ațit politica noastră externă capătă o mai largă audiență, un mai temeinic prestigiu. Sprâjinind partidul și guvernul, poporul nostru este adînc încredințat că politica sa de pace, de colaborare între popoare, de întărire a lagărului socialist, de respectare a suveranității și independenței naționale va sfîrși prin a fi încununată de cel mai mare succes.

De curînd, Plenara Comitetului Central din 5-8 octombrie a hotărît ca la 6 decembrie anul acesta să se convoace Conferința Națională a

Acad. Zaharia Stancu

Partidului Comunist Român. Întreaga ordine de zi a conferinței este extrem de interesantă și ea arată grija permanentă pe care o are partidul nostru, conducerea sa, pentru bunul mers înainte al tuturor sectoarelor de muncă din țara noastră, pentru perfecționarea conducerii și planificării economiei noastre naționale, pentru o nouă organizare administrativ-teritorială a României.

Urmăresc cu atenție toate acțiunile și toate activitățile care au loc în toate sectoarele de muncă din țara noastră. Fiecare succes pe plan social-economic, pe plan cultural-artistic, ne bucură. Puțin ar însemna succesele noastre pe oricare alte planuri dacă cele de pe planul economic ar intra să se arate sau ar fi palide. Cunoșcînd acestea, ne bucurăm mult cînd vedem că — de cîtiva ani încolo — conducerea noastră de partid și de stat dă, în primul rînd, atenție sporită acestui sector. Săracia nu este prielnică dezvoltării artei și culturii. Poetul melancolic și tuberculos care moare înainte de a ajunge la treizeci de ani aparține trecutului. În orice caz el nu are ce să caute în epoca noastră și printre noi. Epoca noastră trebuie să fie una a

belșugului și a frumuseții, a unui maxim de confort, de optimism și de bucurie pentru fiecare om. Înființarea în sectorul economic va coincide, fără nici o îndoială, cu o înflorire fără precedent în sectorul artelor și a literaturii, în acest sector ale cărei produse spirituale îl îmbilzesc omului inima, îi catifelează sufletul, îi umplu spiritul de strălucire.

Ca fost — și probabil și ca viitor locuitor de sat — căci simt din ce în ce mai mult dorința de a mă întoarce cît mai des acolo unde am început, am cîntat cu deosebită atenție „Principiile de bază ale îmbunătățirii organizării administrativ-teritoriale a României și ale sistematizării localităților rurale”. Nu odată am auzit pe unul sau pe altul — dintre cei ce locuiau în mari orașe — și care judecau satele după ceea ce se putea vedea pe fațada vagonului de cale ferată: „Ah! Satele românești, ce pline sînt de pitoresc — vezi dumnea, ar fi păcat să se atingă cineva de ele. Mare păcat...” Case strimbe... garduri strimbe, ulițe pline de noroi lărnă, de praful plin la glezne vara... Sătenii desculți și cu strălele rupte... Copii cu burile umflate... Pitoresc rural... Pitoresc romantic... Vă mulțumesc călduros, le spunem eu acestora, vă mulțumesc, dar nu chiar din toată inima — pentru acest pitoresc amestecat cu pelagă, care a fost al trecutului și care trebuie să rămînă al trecutului — ca o amintire, numai ca o amintire...

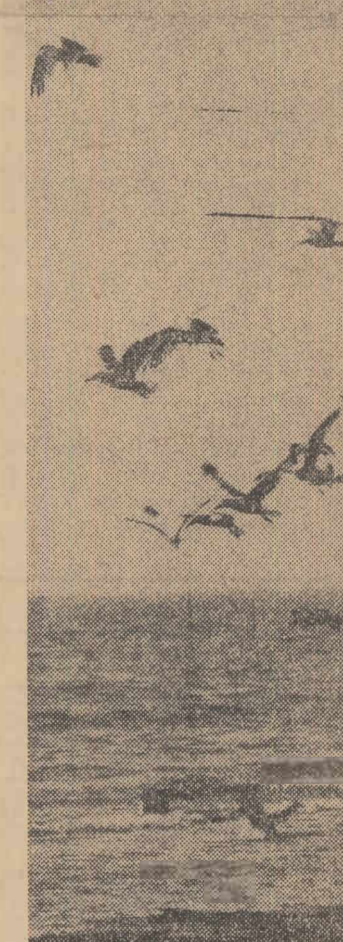
În anii noștri satele s-au

(Continuare în pag. a 2-a)

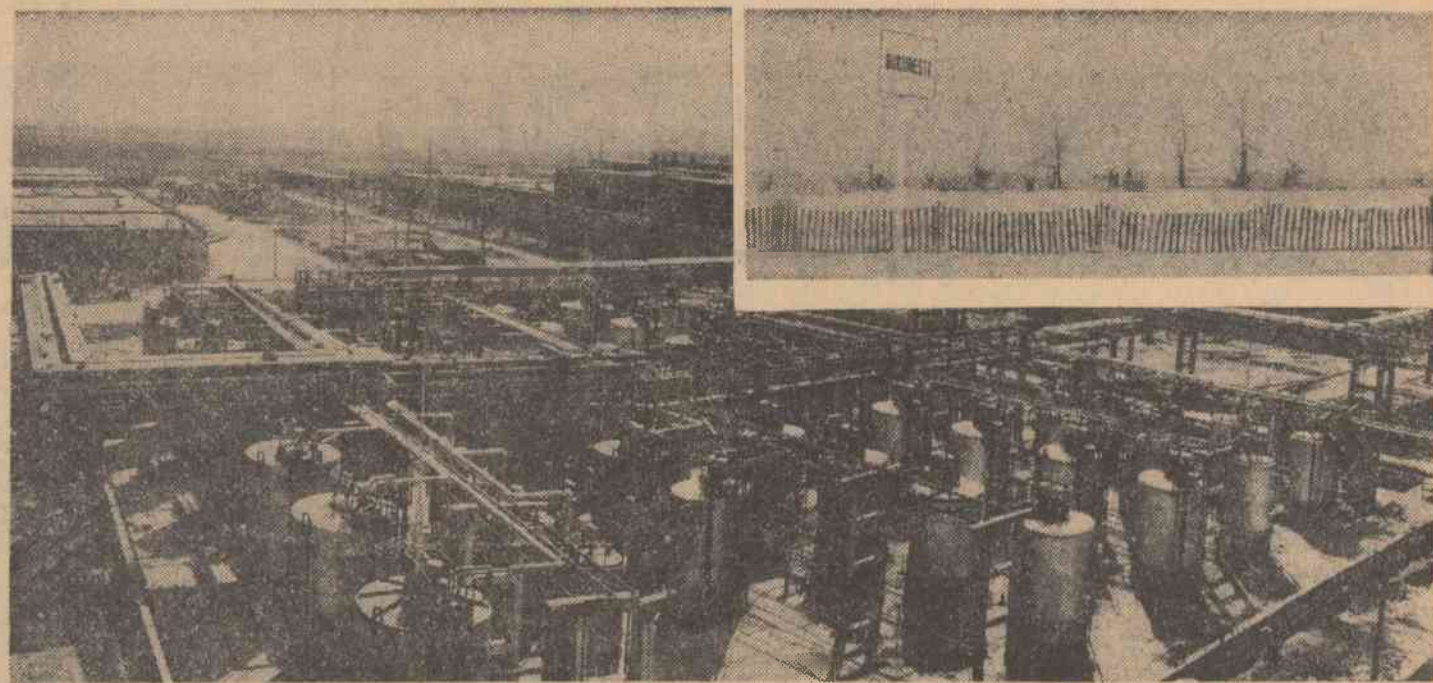
GHEORGHE BORCAN

Controlor, revizor șef în Ministerul Finanelor

(Continuare în pag. a 2-a)

Sezonul de pe litoral s-a sfîrșit de mult... Plajele odinioară animate de freacățul ațîrîtor al fărîmălor înșorite, sînt acum pustii. Doar pescărușii, singurii „vizitatori” staționali, au pus stăpînire pe aceste locuri

Luna martie 1966 (clîșeul din dreapta sus), luna noiembrie 1967 (clîșeul din stînga), imagini ale aceluiași locuri unde se înalță astăzi Uzina chimică „Policolor”

Uzina și oamenii ei au intrat în examene

La „Policolor” în aceste zile de probe tehnologice

Uzina „Policolor”, aflată astăzi la prima sa confruntare cu producția, nu este cunoscută încă de planșetele proiectanților. În primăvara anului trecut, conducătorii de azi ai marilor întreprinderi, înființându-se, de regulă, lucrurile de proiectare pentru industria chimică de sinteză organică, nu dădeau înțeles amănunțit despre noul obiectiv industrial al Bucureștiului: o uzină chimică complexă, cu un grad ridicat de mecanizare și automatizare, bază tehnică necesară în vederea utilizării unor procedee tehnologice moderne pentru producerea de rășini sintetice, lacuri și vopsele, cerneluri poligrafice la un nivel calitativ comparabil cu cel obținut de țări cu experiență în acest domeniu.

De atunci și pînă azi, pașii

ne-au purtat nu o dată pe cea mai tîrîră platformă industrială a Capitalei, unde alături de alte obiective se contura construcția uzinei „Policolor”. După o serie de necazuri inerente începutului, lucrările de construcție și montaj au intrat în ritmul dorit. La începutul acestui an stadiul execuției vădea progrese scanteie. Construcții și chimisti își luau pe acasă o bază un angajament comun: devansarea cu o lună de zile a termenului de intrare în probe tehnologice a noii uzine.

Si cîvîntul dat devine realitate. Mișcîndu-se luna august marca evenimentul pregătit cu înfrigurare. Primul examen l-a trecut centrul de utilități a uzinei, fără de care nu se pot începe probele la instalații. La 22 august s-a consensat înființarea producției: sârja nr. 1 de ulei polimerizat. O lună mai tîrziu, intră în probe tehnologice fabrica de rășini sintetice, inima întregii uzine, furnizora semi-fabricatelor pentru celelalte instalații din complex. După numai 18 luni de la începerea lucrărilor de construcție, noul obiectiv industrial trece din faza de investiție în cea de producție.

Publicarea documentelor elaborate de Plenara C.C. al P.C.R. din 5-8 octombrie, găsește întregul colectiv în plină activitate. Rășinile sintetice ob-

ținute în cadrul probelor la prima unitate a fabricii își continuă drumul, devenind materia primă a celei de-a doua fabrici — de lacuri și vopsele — care pășește și ea în aceeași etapă de încercări. Trece numai cîteva zile și pătrunde în circuitul productiv cea de-a treia fabrică, de cerneluri poligrafice. Cu începere din a doua jumătate a lunii octombrie, întregul complex industrial de la „Policolor” cunoaște tensiunea probelor tehnologice.

Elanul primelor succese capătă acum resurse inepuizabile izvorite din prevederile documentelor de partid, generînd în rîndul tînărului colectiv un important angajament dedicat Conferinței Naționale a P.C.R. Operatori chimisti, ingineri, mîștri și laboranți și-au fixat ca țel principal realizarea în cît timp posibil a probelor tehnologice a unei producții de bună calitate, cu valoare de utilizare imediată. Un angajament demn de aprofundat eveniment și pe măsura entuziasmului care animă în

TUDOR GHEORGHIU

(Continuare în pag. a 3-a)

COLOSUL DE GRANIT

Experiența umană supune unui proces de continuă distilare caracterelor. Comunitatea socială suportă anevoie reziduurile și, mai devreme sau mai tîrziu, inevitabil, le izolează. Cu satisfacția actului util, dar și cu fermitatea intervenției de gravă urgență.

Ne-am învîțat, cînd împrejurările ni se par adecvate, să spunem: am izolat un individ periculos. Dar a izola este, de fapt, un fel de a

DE LA LUME ADUNATE...

spune. Căci dacă pe huligan, pe delapidator, pe criminalul de rînd societatea îi privează temporar de libertate, insul aflat în conflict cu legea nu intră așadar în discuție, există și legi pe care ne-am obișnuit să le numim necrise. Și există, firește, delictul care aduce atingere din cele mai grave normelor care au dat ființă acestor legi. Ceea ce numim printr-o convenție izolare, are în aceste circumstanțe un înțeles deosebit. Într-adevăr, cum izolăm, spre pildă, un mincinos? Dar un palatragiu necruțător cu timpul

L. MINDIRIGIU

(Continuare în pag. a 2-a)

ACTUALITATEA INTERNATIONALA

Pe aerodromul de la Dak To

DEPOZITUL AMERICAN DE MUNIȚII A FOST IERI COMPLET DISTRUS

Două atacuri excepționale de puternice au fost lansate de patrioții sud-vietnamezi

Baza americană de la Dak To, așezată într-o regiune a Vietnamului de sud unde se desfășoară, de circa 13 zile, lupte violente între forțele patriotice și unitățile americano-saigoneze, a fost miercuri ținta a două atacuri deosebit de puternice lansate de patrioții care, potrivit titlului special al agenției France Presse, l' Francois Mazure au transformat baza într-un „adevărat infern”.

Primul atac a fost lansat în cursul dimineții de către patrioții bine camuflați în jungla ce acoperă colinele înconjurătoare baza din trei părți. Un tir de mortiere care a durat numai 10 minute, îndreptat cu precizie asupra aerodromului bazei, a lovit în plin două avioane de transport C-130 încărcate cu muniții, chiar în momentul cînd aterizau. Cele două avioane au fost complet distruse, un al treilea aflat pe sol — avariât iar explozia, provocată de munițiile împrăștiate pe pistă, a provocat un incendiu care a durat două ore.

Cel de-al doilea atac a avut loc în cursul după amiezii aceleiași zile. Trimisul agenției France Presse, care a asistat la acest atac dintr-un bunker din apropiere, a trans-

mis telefonic amănunte asupra lui chiar în timp ce atacul se desfășura, semnînd că scena la care asistă „reaminteste de cea de la Dien Bien Phu”.

Referindu-se la importanța acestei baze pentru forțele americano-saigoneze, Mazure subliniază că de activitatea aerodromului ei „depinde toată aprovizionarea a circa 8 batalioane americane și 4 batalioane sud-vietnameze angajate în această regiune”.

„Pista aerodromului a devenit complet inutilizabilă și nici un fel de muniții nu vor putea ateriza la Dak To”, transmite corespondentul France Presse, subliniînd că la baza americană nu se exclude ca patrioții „să declanșeze în cursul nopții un atac general...”.

TELEGRAMĂ

Excelenței Sale Domnului CHIVU STOICA

președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România

În numele Consiliului Revoluției, al guvernului și al poporului algerian, mulțumesc călduros Excelenței Voastre pentru felicitările pe care ați binevoit să mi le adresați cu ocazia celei de-a XIII-a aniversări a declanșării luptei de eliberare. La rîndul meu, adresez urări de prosperitate poporului român, de sănătate și fericire, Dumneavoastră personal.

Exprim Excelenței Voastre convingerea că cooperarea dintre țările noastre se va dezvoltă continuu în interesul celor două popoare.

HOUARI BOUMEDIENNE

președintele Consiliului Revoluției al Republicii Algeriene Democratice și Populare

UNA PE ZI de MATTY

— Vă recomand să o purtați în special la Baia-Mare. Numai acolo nu se găsește modelul ăsta...

Sînt, dar nu există

• De la mostre la producția de serie se parcurge un drum lung și întortochiat • Cînd munca de creație este... încorsetată • În laborator mai multe produse ca în magazine • Dacă ar ști și copiii jocul cărucioarelor l...

Am pornit la realizarea anchetei pe tema: de ce o serie de mostre nu devin produse de serie, de la o destăinuire a inginerului șef al fabricii de confecții din Oradea, GHEORGHE MAXIM: „În perioadele dintre contractări forul nostru insistă să lărgim gama sortimentelor și a modelelor. Ca atare, secția de creație, specialiștii noștri, după o largă consultare cu cei mai buni muncitori alcătuiesc o colecție cît mai bogată. Pentru contractările din luna iunie a acestui an, de pildă, am pregătit 55 de modele de costume bărbătești, paltoane, pardesii, impermeabile, halate de casă etc.

Cînd totul a fost gata și ne-am dus la contractări, re-

prezentanții comerțului ne-au spus că nu-i nevoie să prezentăm decît... șase modele. Așadar, cu restul de 49 ne-am întors acasă, fără ca măcar să le fi văzut cineva. Cîtă energie și muncă inutile, cîte materiale consumate! Este drept că cele șase mostre prezentate s-au omologat și contractat iar acum au devenit produse de serie. Dar ce folos, căci, după părerea mea, gama este totuși mică și nu la nivelul cerințelor și al posibilităților.

Pentru noua etapă a contractărilor am pregătit o colecție de 50 de modele. De data aceasta, ni s-a admis să prezentăm 18, din care nu știm cîte vor fi omologate și contractate.

Un asemenea sistem de limitare a modelelor prezentate

il găsim necorespunzător, depășit și chiar dăunător diversificării producției și satisfacerii cerințelor cumpărătorilor”.

Să fie cazul fabricii de confecții din Oradea izolat? Nu. Continuîndu-ne investigațiile pe această temă, am constatat că nici produsele industriei locale — destinate prin însăși natura lor să satisfacă cerințele de bunuri de consum ale cetățenilor — nu au o soartă mai bună. De exemplu, industria locală din regiunea Suceava livrează anual comerțului bunuri de larg consum (de uz casnic și gospodăresc) în valoare de 25 milioane lei. O lungă listă de asemenea bunuri se află la îndemîna cumpărătorului. Dar găsește el tot ce caută, tot ce

are nevoie? Din păcate nu, și iată de ce:

În 1964 industria locală a prezentat un suport pentru uscat rufe. Comerțul s-a arătat interesat de produs, dar n-a comandat decît... 70 bucați. În următorii trei ani n-a mai contractat nimic. Tot în acel an s-au confecționat plușe din lemn cu zdorboț într-un număr de 1 000 de exemplare, la prețul de 6 lei bucata. Comerțul nu le-a dat nici o atenție și au fost purtate de colo-colo, pînă în 1966 cînd s-au vîndut toate (nici n-au ajuns), la un stand organizat cu prilejul „Zilei recoltei”.

În acest an, industria locală a expus toate produsele sale la o expoziție improvizată la un depozit al comerțului. Dintre obiectele mîrurate de uz casnic și gospodăresc, foarte puține au avut o soar-

STAN VLAD, V. LAZAR, P. SOLCAN, I. DELEANU

(Continuare în pag. a 3-a)

